మబ్బుతునక

అనూరాధ

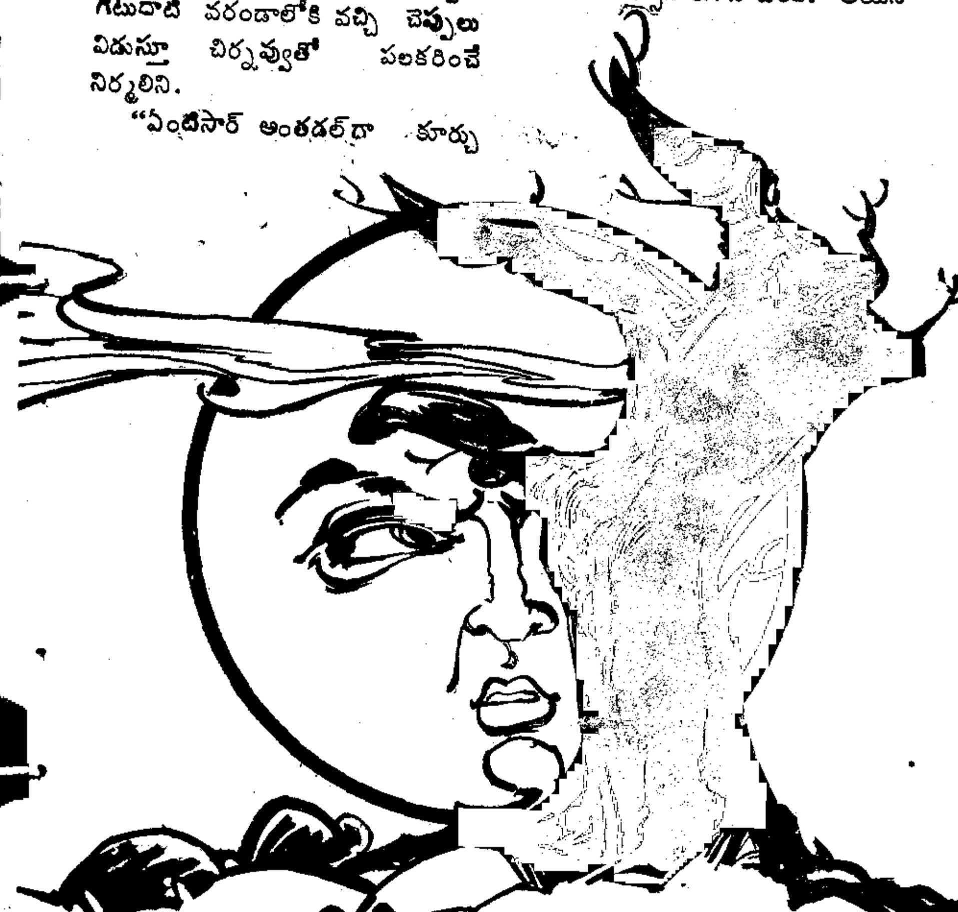

నిర్మల ఇంకా రాలేదు. మన సంతా మబ్బు పట్టినట్లుగా ఉంది. బై బ్రరీమూసి నెమ్మదిగా ఈ నాలుగు అడుగులూ వేసొచ్చే సరికి అయిదున్నర, ఆరు అవుతుంది. ఆరు దాటి పది నిము షాలు కావొస్తుంది. తనింకా రాలే దెందుకో. బహుశ ప్రభాకర్‌తో ఏవో కబుర్లలో పడి ఉంటుంది. తనిపాటికి ఇంట్లో ఎదురు చూస్తూంటాడని కూడా నిర్మలకి తెలుసు. మరి ఇది నిర్లక్ష్య మనుకోవాలా స్నేహ పిపాస అను కోవాలా? అయినా తనేంటమిట్లు ఇలా చికాకుని కొని తెచ్చుకుంటున్నాడేమో. ఒక్క క్షణం ఆలస్యం అయినందుకు తనింతగా ఎందుకు ఆలోచించాలసలు? అర్థంలేని ప్రశ్న. ఈ మనసుని అస్థి మితం చేసే ఆలోచనలకి బానిసత్వం చేస్తూ ఇంకెవరిలోనో తప్పెందుకు- పట్టాలి? సడన్‌గా గమనించాడు అప్పుడే గేటుదాటి వరండాలోకి వచ్చి చెప్పులు విడుస్తూ చిర్నవ్వుతో పలకరించే నిర్మలిని.

"ఏంటిసార్ అంతడల్‌గా కూర్చు న్నారు? ఫ్లాస్కులో టీ త్రాగనేలేదా?" పరిశీలనగా టీ పాయ్ వంక చూస్తూ లోనికి నడిచింది. ఏవో చిన్ని చిన్ని పువ్వులున్న అందమైన చీర కట్టుకుంది. ఆలసటగా ఉన్న ముఖంలో కూడా ఎంత ఆకర్షణో!

పెళ్ళి చేసుకోవడమూ, వెంటనే ప్రమో షన్ మీద ఈ ఊరు రావడమూ ఒక్క సారే జరిగాయి. ఈ ఆరునెలల వైవాహిక జీవితం ఉత్సాహంగానే ఉంది. అయినా ఎక్కడో, ఏదో దిగులు. తెచ్చి పెట్టు కున్నది కాదుకదా అనే అనుమానమూ ఉంది. నిర్మల నిశ్శబ్దంగా టీ తెచ్చి భర్త చేతికందించి ఎదురుగా కూర్చుంది. శరీరానికి ఆలసట అన్పిస్తున్నా ఎందుకో ఆ నిశ్శబ్దం మనసుకు నచ్చేదిలా లేదు. తన జీవితంలో ఇంత నిశ్శబ్దాన్ని తెచ్చింది

ఇతనుకాదూ! అవును ఇతనే మమ్మాటికి అనుకుంది. ఇద్దరూ ఎదురెదురుగా ఉన్నా ఎవరి ఆలోచనల్లో వాళ్ళున్నారు.

"శ్రీధర్...." ఉలిక్కిపడ్డాడు ఆమె పిలుపుకి. "ఏమిటంత మౌనం ఏదైనా చెప్పండి" గొంతు నిండా ఆర్ద్రత. కలవరపడ్డాడొక్క క్షణం. "నిర్మలా ...." ఏం చెప్పాలో తోచలేదు. ఒక్క క్షణం ఆగి అన్నాడు, "అలా పార్కు వరకూ వెళ్దామా?" ఆ క్షణం వదిలితే మరిక రాదన్నట్లు అప్పుడే చెప్పల్లో కాళ్ళు దూర్చింది. ఇలాంటి చిన్ని చిన్ని సరదాలు మనసుకెంత సేద దీరుస్తాయో అన్పించింది బయల్దేరే నిముషంలో

○ ○ ○

లంచ్ అవర్‌లో పని ఉండడంతో సీట్లోంచి కదల్లేకపోయాడు శ్రీధర్. లంచ్ రూమ్ లోంచి సుమిత్ర గొంతు గట్టిగా విన్పిస్తూంది. ఆమె మాటలకి దేనికో అంతా నవ్వుతున్నారు. సుమిత్ర పేరుకి తగ్గట్టే స్నేహశీలి. అందరితో స్నేహంగా, చనువుగా మాట్లాడుతుంది. ఆ అమ్మాయికి కొత్తా పాతా లేదు అనుకున్నాడు. భుజాన చిన్ని ఫ్లాస్కుతో బయటికి వెళ్ళబోతూ చటుక్కున అతని దగ్గరకొచ్చింది సుమిత్ర. "అవును కాని శ్రీధరుగారూ! లంచవర్లో కూడా సరీ ఇలా పనితో కూర్చుండిపోతే ఎలాగండి. నేను క్యాంటీన్ వైపు వెళ్తున్నాను. వస్తారా?" ఆమె వాక్ప్రవాహానికి జవాబు చెప్పలేక సీట్లోంచి లేచాడు. క్యాంటీన్ వరకూ నడిచే నాల్గు అడుగులూ ఆమె కబుర్లు చెబుతూనే ఉంది. ఫ్లాస్కు నిండా తను టీ పోయించుకుని శ్రీధర్ నడిగింది.

"ఏం తీసుకుంటారు మీరు?" పెద్దగా ఆకలనిపించకపోయినా ఓ ప్లేటు ఇడ్లీ తిని కాఫీ త్రాగాడు.

"నేను వసపిట్టలా వాగుతూనే ఉన్నాను. మీరు ఒక్క మాటామాట్లాడ లేదు" తిరిగి వస్తూంటే ఆమె అంది.

"నాకు కబురు చెప్పడం అస్సలు రాదండి" అన్నాడు నవ్వేస్తూ.

లంచ్‌రూం లోంచి బయటకు వస్తూ, సీట్లో కూర్చున్న శ్రీధర్ వైపు నడిచాడు మురళి

"ఏంటి బాస్, ఆడపిల్ల వచ్చి అడిగితే కాని లంచవర్లో సీట్లోంచి కదలవా?"

అతనడిగే తీరుకి శ్రీధర్‌కి కోపం వచ్చింది. 'ఛీ, ఎందుకలా మాట్లాడు తారు. మనసులో భావం తెలియనీయకుండా ఓ చిన్న నవ్వు నవ్వి ఊరుకున్నాడు అసలిలాంటి వాళ్ళు మాట్లాడేందుకు ఆస్కారం ఇచ్చేది ఎవరు? ఎక్కువగా మాట్లాడే సుమిత్రేనా? కానీ అది ఆమె స్వభావమే మరి. అందరూ తన లాగే ఉండరు కదా. చికాగ్గా అన్పించింది మనసంతా. పనిలో నిమగ్నమయ్యే ప్రయత్నంలో పడ్డాడు.

○ ○ ○

అనుకోకుండా ఇంటి ముందు రిక్షా దిగిన వసుంధర మోహన్రావులను చూసి సంబరపడిపోయారు నిర్మల, శ్రీధర్. వసుంధర శ్రీధర్ అక్క. టాటానగర్‌లో మోహన్రావు ఉద్యోగరీత్యా స్థిరపడ్డారు. నెల్లాళ్ళ శెలవు మీద ఆంధ్ర దేశంలోకి వచ్చి అటే తమ్ముడి క్రొత్త కాపురం చూడాలని ఉబలాటపడి వచ్చిందావిడ.

ఇంట్లోకి అడుగుపెడ్తూనే ఆరాగా

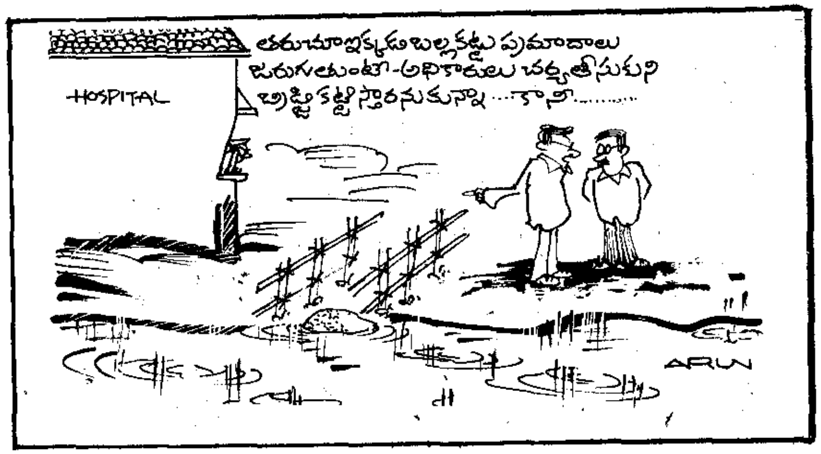

అన్నీ పరిశీలించి చూసింది. సాయంకాలం ఆఫీసు నుండి వస్తూనే ఉత్సాహంగా వచ్చాడు శ్రీధర్. ఇంట్లో తగని సందడి. తమ్ముణ్ని గుమ్మం లోంచి చూస్తూనే, వేడివేడి కాఫీ గ్లాసు, పకోడీల ప్లేటుతో ఎదురొచ్చింది వసుంధర.

"బావగారెక్కడ అక్కా?" అన్నాడు కాళ్ళు కడుక్కొచ్చి పడక్కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

"ఎవరో స్నేహితుల్ని కలుసుకోవాలని మధ్యాహ్నం అనగా వెళ్ళార్రా. ఇంకా అయిపులేరిప్పటికి" అంది ఆవిడ తమ్ముడి ఎదురుగా కూర్చుంటూ.

"నిర్మల ఎన్నింటికొస్తుందిరా?"

"ఆరూ ఆరున్నరకల్లా తనూ వచ్చేస్తుంది లైబ్రరీ కూడా ఇక్కడికి దగ్గరే." భార్య సంగతి ఎత్తేసరికి చిరునవ్వు కదిలింది అతని పెదవులపైన.

"ప్రొద్దుట్నుంచీ పిచ్చెక్కినట్టుందిరా ఒక్కదానికీ. మా ఊళ్లో అయితే ఇరుగమ్మల పొరుగమ్మల కబుర్లైనా ఉంటాయి. ఇక్కడెవరూ ముక్కూ మొహం తెలీదు నాకు. అవునుకానీ రోజూ యిలా నువ్వు ముందు వచ్చి ఒక్కడివీ కూర్చుంటావా వెర్రివాడిలా" తమ్ముడి మీద ఆప్యాయతతో అన్నా ఆ మాటలు ఏమిటోగా అన్పించాయి శ్రీధర్‌కి.

"అయినా ఇప్పుడు మరదలు ఉద్యోగం చెయ్యకపోతే మాత్రం ఏరా, నాకు తెలీకడుగుతాను" ఆవిడ ధోరణికి ఎలా జవాబు చెప్పాలో తెలియలేదు.

తను మాత్రం ఒక్కర్తె ఇంట్లో కూర్చుంటే ఏం తోస్తుందక్కయ్యా ఏదో కాలక్షేపం" అనేశాడు. తమ్ముడు మరదల్ని వెనకేసుకొస్తున్నట్లు మాట్లాడేసరికి ఖాళీ అయిన టిఫిను ప్లేటు పట్టుకుని లోపలికి నడిచిందావిడ మరేం మాట్లాడకుండా.

"నిర్మలా!" ఏదో చెప్పబోయి ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు శ్రీధర్. స్నానం చేసి వచ్చింది కాబోలు అలసట వదిలేలా. లేత నీలం వాయిల్ చీరతో తేటగా కన్పిస్తూంది ఆమె. తను చెప్పబోయేది విని ఆమె ఏమనుకుంటుందో అన్న సంకోచంతో అతను రెండు క్షణాలు సందే

హిస్తూ ఉండిపోయాడు. చేతిలోని పుస్తకం లోంచి తలెత్తి చూసింది. అతను దేనికో తటపటాయిస్తున్నాడని గ్రహించింది. "చెప్పండి శ్రీ" అంది చిర్నవ్వుతో. దగ్గరగా వచ్చి ఆమె భుజాలను పట్టుకుని కళ్ళల్లోకి చూస్తూ నిలబడ్డాడు. "నిర్మలా! అక్క ఇంట్లో ఒంటరిగా ఫీలవుతోంది. తను ఉన్న రెండ్రోజులూ నువ్వు లీవ్ తీసుకోరాదూ. నేనూ లీవ్ కోసం ట్రై చేస్తాను. సరదాగా అందరం ఎటైనా వెళ్ళొద్దాం" నెమ్మదిగా తను చెప్పదలుచుకున్నది చెప్పి ఆమె అభిప్రాయం కోసం చూశాడు. నవ్వొచ్చింది నిర్మలకి. ఈ విషయం చెప్పడానికి అతడెంత ఇబ్బంది పడిపోయాడు. అయినా ఒక్క క్షణం అతన్ని ఆట పట్టించాలనుకుంది. ముఖం గంభీరంగా పెట్టి "అరె, లీవా కుదరదే. ప్రభాకర్ కూడా ఏదో పని మీద నర్సీపట్నం వెళ్ళాలన్నాడు. ఎలా?" శ్రీధర్ కామె జవాబు నచ్చలేదు. మౌనంగా ఉండిపోయాడు. అతని ముఖ కవళికల్లో వచ్చిన మార్పు ఇట్టే పట్టేసింది.

"అంత కోపమైతే ఎలా సార్? రేప్రొద్దున్నే వెళ్ళి ప్రభాకర్‌కి నా డ్యూటీ అప్పగించి వస్తాను సరేనా?" బుజ్జగిస్తున్నట్లుగా అంది. "మరి అతను నర్సీపట్నం వెళ్లాలని..." అతని మాట పూర్తి కాకుండానే నవ్వేసింది.

"బొత్తిగా మొద్దబ్బాయ్. ఆ మాత్రం అర్థం చేసుకోలేరా నా చిన్ని జోకని."

ం ం ం

"ప్రభాకర్! మీ మీద నమ్మకంతో చాలా ధైర్యంగా మావారికి మాటిచ్చేశాను" అర్థం కానట్టు చూశాడామెవైపు

"ఈరోజు, రేపు రెండ్రోజులు నేను లీవ్ తీసుకోబోతున్నాను, నా బాధ్యత మీకప్పగించి"

"అబ్బ. రెండు రోజులు. ఒక్కణ్ణీ ఇక్కడ అరెస్టయిపోతాను కంపెనీ లేక. అవునూ, కారణం తెల్సుకోవచ్చునా?" కుతూహలంగా అన్నాడు. బంధువుల్లు ...అంటే శ్రీధర్ వాళ్ళ సిస్టర్ వచ్చారు. ఆవిడకి కంపెనీ కోసం. మరి నేను వస్తాను. ఆవిడ చూస్తుంటారు." అనేసి అక్కణ్ణుంచి కదిలింది. ఆమె ఇంటి వరకు వెళ్ళేసరికి ఆఫీసుకి బయల్దేరబోతున్నాడు శ్రీధర్. గుమ్మంలోనే ఎదురయ్యాడు. "హమ్మయ్య, వచ్చేశారు. సాయంకాలం బీచ్‌వైపు వెళ్దాం. మధ్యాహ్నం నువ్వు, అక్కయ్య ఏమైనా షాపింగ్ పనుంటే చేసుకురండి." హడావుడిగా బస్టాపు వైపు నడుస్తున్న అతన్ని కనుమరుగయేవరకు చూసి లోనికి నడిచింది.

ఉద్యోగస్థులతోటి, స్కూలు పిల్లలతోటి బస్సులు తెగ రష్‌గా ఉన్నాయి. ఎలాగైతేనేం ఓ బస్సందుకుని బీచ్ దగ్గర దిగారు. చల్లనిగాలి సేద దీరుస్తానంటూ ఆహ్వానిస్తూంది. ఇసుకలో నడుచుకుంటూ ముందుకు వెళ్తున్నారు. శ్రీధర్ దగ్గర వాగుడుపిట్టలా ఉండే నిర్మల వదినగారి ముందు మూగదైపోయింది. ఒక్క క్షణం ఆపకుండా ఆవిడ ఏదో చెబుతూనే ఉంది. మోహన్రావు కూడా పెద్దగామాట్లాడకుండా మౌనంగా నడుస్తున్నాడు. సడన్‌గా అన్నాడు "వసూ! నువ్వింత ఫాస్ట్‌గా మాట్లాడేస్తుంటే ఈ సముద్రపొద్దున కూడా తెగ ఉక్కగా ఉంది" ఆయన మాటలకి

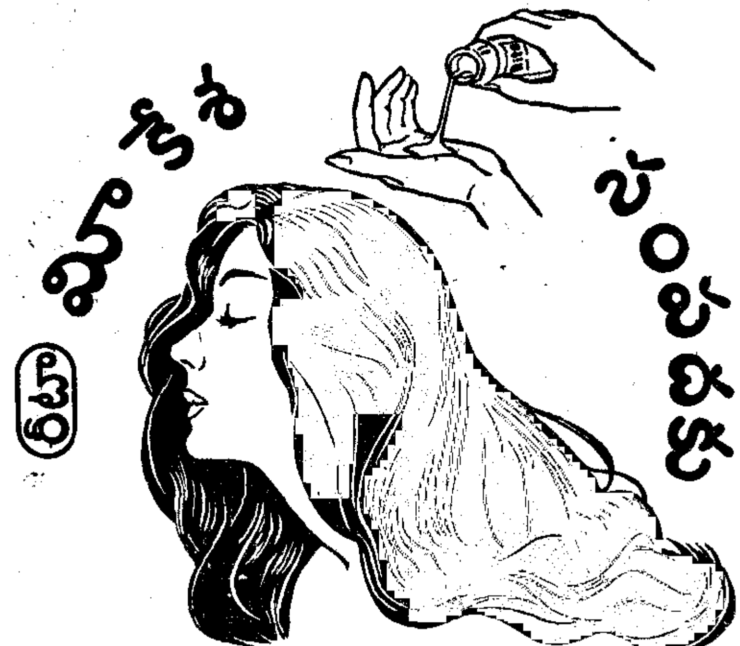
జుట్టు అద్భుతంగా ఉండేటట్టు చేసేది రీటా. దానిలో అటువంటి శక్తీ, సువాసనా ఉన్నాయి - శిరోజాలు సహజంగా, చక్కగా పెరగడానికీ, చల్లదనానికీ, దానికదే సాటి.

రీటా వాడి మీ కురుల సౌభాగ్యాన్ని వృద్ధి చేసుకోండి. మీ శిరోజాలు ఏపుగా, ఒత్తుగా పెరిగి నిగనిగలాడుతూ మెత్తగా ఉంటాయి.

రీటా

నేడే ఒక సీసా కొనండి
ప్రతిచోటా దొరుకును

ఇప్పుడు సూపర్ ఎకానమి (100 ml) సైజులో కూడా వస్తున్నది

ఫక్కుమనబోయిన నిర్మల వదినగారి ముఖం చూసి గబుక్కున తనను తాను కంట్రోల్ చేసుకుంది.

"ఆ అమ్మాయి నీ వాగ్ధోరణికి హడిలిపోతోంది ఒక్కరోజులోనే" అన్నాడాయన.

"నేనేం మీలా ఉద్యోగాలు చెయ్యకపోయినా అంతో ఇంతో చదువు సంధ్యా ఉన్నదాన్నే. ఏం మరీ అంత తీసిపారేసి మాట్లాడుతున్నారు" ఆవిడకోపం వచ్చింది. వాతావరణం మారిపోయింది. నిర్మలకిదంతా ఏమిటోగా ఉంది. ఇప్పుడు చదువు సంధ్యల ప్రసక్తి, ఉద్యోగాల ప్రసక్తి గురించి ఆవిడెందుకంతగా చెప్పటం అన్పించింది.

అలలు అందని దూరంలో కూర్చున్నారు నల్గురూ. పల్లీలతనెవరో అటుగా వస్తే కొని, నెమ్మదిగా వాటిని ఖర్చు చేస్తూ కూర్చున్నారు. ఇసుకలో ఏవో అర్థంకాని గీతలు గీస్తూ కూర్చుండిపోయిన నిర్మల అక్కాతమ్ముళ్ళ సంభాషణ వింటూంది. దూరంగా ఓ నల్గురబ్బాయిలు అలలవైపుగా నడుచుకుంటూ వస్తున్నారు. ఒకతను ప్రభాకర్ లాగే ఉన్నాడు. అవును అతనే. వాళ్ళనుచూసి చెయ్యిఊపాడు సంతోషంగా. ఆ జట్టు నుండి విడివడి వడివడిగా నిర్మలవాళ్ళు కూర్చున్న వైపుగా వచ్చాడు.

"హలోసర్, గుడీవినింగ్" అంటూ శ్రీధర్‌ని విష్‌చేసి ప్రక్కనే చతికిలబడ్డాడు. "మీరు శ్రీధర్ సిస్టర్ కదూ" అంటూ వసుంధర వైపు తిరిగి చేతులు జోడించాడు. అతని చొరవ ఆమెకేమాత్రం నచ్చకపోయినా ఆ ధోరణి మోహన్రావుని ఆకర్షించింది. అతని ప్రక్కగా జరిగి "మీ స్వస్థలం ఎక్కడోయ్?" అంటూ కబుర్లలోకి దిగాడు. మధ్యమధ్యలో నిర్మల కూడా నవ్వుతూ ఏదో మాట్లాడుతూంది. వసుంధర చికాగ్గా చుట్టూ చూస్తూ కూర్చుంది.

"ఇక వెళ్దాంరా శ్రీ, చీకటి పడుతోంది" అంటూ లేచింది. ఆ వాతావరణంలో ఎంతోసేపు ఇమడలేక బట్టలకంటిన ఇసుక దులుపుకుంటూ నలుగురూ లేచారు. బస్టాపులో ఓ పది నిముషాల నిరీక్షణ. ప్రభాకర్ అన్నాడు "నిర్మలగారూ! ఈరోజు మీరు రాకపోవడం కాదుగానీ భలే బోర్ కొట్టేసిందండీ. ఎంతలోన్లీగా అన్పించిందో మరో తోడులేక" అతని కబుర్లు అలవాటే నిర్మలకి. జవాబుగా నవ్వేసింది. శ్రీధర్ చురుక్కుమంటూ చూశాడు ప్రభాకర్ వైపు. కాని అతనదేం గమనించలేదు. దూరంగా వసూన్న బస్‌ని చూస్తున్నాడు. అందరికీ 'గుడ్‌నైట్' చెప్పి తనుఎక్కవలసిన బస్ ఎక్కాడు.

○ ○ ○

ఆరుబయట వెన్నెట్లో చాప పరిచింది నిర్మల. చేతిలోని సన్నజాజుల్ని ఆప్యాయంగా మాలకడుతూంది. శ్రీధర్ ముభావంగా ఉన్నాడు. దిండు మీదికి ఒరిగి మినుకు మినుకుమంటూ వెలవెలబోతున్న నక్షత్రాల్ని చూస్తున్నాడు అతన్ని ఓరకంట గమనిస్తున్న నిర్మల అతడేదో దీర్ఘాలోచనలో ఉన్నాడనుకుంది. తనేమైనా పలకరిస్తాడేమో, ఈ నాల్గురోజులు ఇంట్లో సందడితో అరుదైన ఏకాంతాన్ని అపురూపంగా ఎలా మొదలుపెడతాడో అని ఎదురు చూసి చూసి నిట్టూర్చింది.

శ్రీధర్ నిజంగానే ఆలోచనలో ఉన్నాడు. మధ్యాహ్నం అక్కయ్యకు వీడ్కోలిచ్చేందుకు స్టేషన్‌కి వెళ్ళాడు. ఆమె అన్నమాటలు చెవుల్లో ఇంకా మ్రోగుతున్నాయి. ముందర్నించీ మరదలు ఉద్యోగం చెయ్యడం ఎందుకని నిరసనగా అంటూనే ఉంది వసుంధర. కాని........ "ఎంత ఉద్యోగస్థురాలైతే మాత్రం మగవాళ్ళతో అంతంత స్నేహాలేమిట్రా శ్రీ, మీ ఆవిడకి, ఆవిడ ఒక్కరోజు (ఆఫీసుకి) ఉద్యోగానికి పోకపోతే ఆ కుర్రాడెవరో మన ఎదురుగానే అలా అనటం ఏం బావుంది. అదీ కట్టుకున్నవాడివి. నువ్వు ప్రక్కనే ఉన్నావనైనా లేదు. ఇదేం వరస" ఈ నాలుగు మాటలుచాలు అతని బలహీన మనసుకి. మనసంతా బరువుగా అన్పించింది. అక్కయ్య అన్నట్లు నిర్మల ఉద్యోగం చెయ్యవలసిన అవసరం ఏముందసలు? కాని ప్రొద్దంతా ఇంట్లో ఒక్కత్తె తను మాత్రం ఏం చేస్తుంది. తనిలా ఆలోచిస్తూ తల బ్రద్దలు కొట్టుకునే బదులు నిర్మలనే పరిష్కారం చెప్పమంటే, కాని అసలు ఇక్కడ సమస్య ఏమిటి? తనకెలా చెప్పటం? అక్కలాగే నిర్మల గురించి అందరూ ఆలోచిస్తే తను భరించగలడా? అసలు ఆడవాళ్ళకి ఉద్యోగాలు, అప్పైన ఇలాంటి సమస్యలు ఎందుకు? "శ్రీధర్! ఏమిటంత తెగని ఆలోచన!" నిశ్శబ్దంగా ఆమెవైపు చూశాడు. ఏమని చెప్తాడామెకు?

"శ్రీధర్! నేనొక విషయం చెప్పాలనుకుంటున్నాను," నెమ్మదిగా కళ్ళువాల్చి ఒక్కక్షణం ఆగి "నేను ఉద్యోగం చెయ్యటం వలన మీకేదైనా ఇబ్బంది కల్గిస్తున్నానా?" ఉలిక్కిపడ్డాడు ఆమె ప్రశ్నకి. తన మనసు చదివినట్లే అడిగింది ఏమనిచెప్పాలి? తడబడ్డాడతను. ఆమె వ్యాపకం వల్ల తనకేం ఇబ్బందిఅసలు? ఆఫీసులో తనకెంతమంది లేడీ కొలీగ్స్ లేరూ. మొన్న మొన్న సుమిత్ర అందరితో అంత స్నేహంగా మసులుతూందని మురళి ఎంత తేలిగ్గా కామెంట్ చేశాడు. అది తనకి చాలా అసహ్యమన్పించింది. ఎప్పుడూ ఆడవాళ్ళని ఆదోరకంగా చూసే వాళ్ళు, మాట్లాడేవాళ్ళు ఎక్కడైనా ఉంటారు కాబోలు. నిర్మల కసలు ఆసందేహం ఎందుకొచ్చింది. బహుశ అక్క ప్రవర్తన ఆమె మనసుని నొప్పించిందేమో. తను మాత్రం ఇప్పటివరకూ ఎలా ఆలోచించాడు. ఛ్ఛ. దేశం ఎంత ప్రగతి సాధించినా ఈ ఆడ, మగ అనే విచక్షణ తనలాంటి వాళ్ళ ఆలోచనల్లోంచి అంత త్వరగా పోదేమో! గబుక్కున లేచి లోపలికి వెళ్ళిపోబోతున్న నిర్మల చేతిని పట్టుకులాగాడు. ఇటు తిరిగిన ఆమె కళ్ళల్లోని తడి వెన్నెట్లో మెరిసింది "నిర్మలా! సారీ నిర్మలా. నీ మనసుకి బాధ కల్గించేట్లు బిహేవ్ చేసిన అక్కయ్యని, నన్నూ క్షమించలేవా?" ఆమెను ఒడిలోకి లాక్కుంటూ ఆమె కన్నుల సహజకాంతి కోసం వెతుక్కున్నాడు. ○